

[Niels Ravn.]

slag, vi behandlede i fjor. Når jeg siger intet, er det naturligvis ikke helt rigtigt; der er nogle ganske små, ubetydelige ændringer; men stort set er det principielle indhold det samme som i fjor, og beløbsrammen er den samme som i fjor. Den eneste ændring, der måske er værd at bemærke, er, at der i § 1 er kommet et helt nyt stykke til, stk. 3, som jeg ikke kan lade være med at citere. Stk. 3 siger:

„Midler, som der i henhold til stk. 1 og stk. 2 kan disponeres over til oprettelse af selvstændige brug, skal fortrinsvis anvendes til oprettelse af nye husmandsbrug i særlig tyndt befolkede egne eller på nykultiveret jord eller til oprettelse af gartnerier.“

Dette stykke er nærmere kommenteret i bemærkningerne, hvor det understreges, at det kun er i disse særlige tilfælde, man regner med at der vil blive oprettet nye brug.

Det er ikke noget nyt for det konservative folkeparti; det er den politik, som vi har stået for alene — jeg understreger: alene — gennem mange år. Det var os, der fremførte dette synspunkt i 1957 og gennem en årrække kæmpede for det alene. Det er nu slået igennem, sådan at tilsyneladende de fleste har sluttet sig til det, og det er nu udformet i et særligt stykke i § 1, hvad det egentlig er, denne lovgivning må tage sig af eller sigte imod.

Det kan vi naturligvis kun hilse med tilfredshed. Men når dette er sagt, må jeg tilføje, at hovedloven, statshusmandsloven, som danner baggrunden for den lovgivning, vi behandler i dag, og altså for de udlån, her kan blive tale om, er uændret helt siden 1960. Det er denne statshusmandslov, der i hovedsagen anvendes til fremskaffelse af den jord, der her skal anvendes, det er denne statshusmandslov, der fortsat angiver de brugsstørrelser, det er muligt at nå frem til, og her er der ikke sket noget; her er der fortsat bestemmelser, som vi principielt ganske afgjort stadig er imod. Jeg tænker her navnlig på forkøbsretten, der ganske

vist, siger man — og det er rigtigt — nu næsten ikke benyttes; men at den ikke benyttes, betyder ikke, at den ingen betydning har, den findes stadig som en trussel, en trussel over for køberne.

Der er mange eksempler på, at købere, der har udvalgt en ejendom, netop af frygt for lovens § 8 foretrækker frivilligt at afgive et stykke jord for at sikre sig imod, at forkøbsretten gøres gældende. Derved forringes den ejendom, den pågældende har udset sig, produktionsmæssigt og driftsmæssigt, og i de fleste tilfælde uden at den ejendom, der får jorden, i nævneværdig grad forbedres, og det hindres netop af den anden bestemmelse i statshusmandsloven om, at ingen ejendom efter sammenlægning kan komme op over maksimalt 15 ha middelgod jord, svarende til 12 ha af den bedste jord. Disse bestemmelser gør, at det konservative folkeparti fortsat må vende sig imod denne lovgivning.

Der er en anden ting, jeg også vil fremhæve; det er sagt af tidligere ordførere, men skal gentages her; bl. a. var det ærede medlem hr. Peter Larsen inde på det. Det er den forskelsbehandling, der finder sted af de unge, der ønsker at sætte bo; det drejer sig om adskillige tusinde. Nu hører vi, at det kun er ganske få, der får denne fortrinnsstilling. Efterhånden som priserne stiger og udlånsbeløbene forhøjes — i år fra de 160.000 kr., som var maksimalbeløbet i fjor, til 201.000 kr. — stiger i samme takt denne forskelsbehandling. Den rente- og afdragsfrie femtedel er vokset til nu at andrage 40.000 kr. Man har ganske vist, det skal nævnes, forhøjet renten af de lån, der kan opnås i henhold til denne lov, fra tidligere 4½ pct. til 5 pct. om året, men det siger sig selv, at når kun de 4/5 skal forrentes, svarer det til en rente på omkring 4 pct. over for de 9 pct., der skal betales i det frie marked. Det er en forskelsbehandling, der, hvis den kapitaliseres, vil andrage yderligere 10.000 kr. årligt.

Det konservative folkeparti ønsker ikke at være med til, at nogle få skal nyde godt